

Arrest

nr. 255 663 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 12 november 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 20 november 2019 om internationale bescherming. Op 15 december 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mejicanos, deelgemeente van de hoofdstad San Salvador. U bent geboren op 25 april 2001, bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw vader was in het verleden werkzaam voor de El Salvadoraanse luchtmacht, waar hij een hoge rang bekleedde. In 2013 werd hij bedreigd door bendeleden. Hierbij bedreigden ze ook zijn familieleden. Toen u dertien of veertien jaar oud was gingen uw ouders uit elkaar. Einde 2018 verhuisde uw vader naar Californië, Verenigde Staten (VS). Ten tijde van uw vertrek uit El Salvador woonde u samen met uw moeder (C. M. M. L. (...)) en uw grootmoeder.

Op 2 september 2019 kwam een lid van de bende '18' naar u thuis. U was toen niet aanwezig, het bendelid sprak daarom met uw grootmoeder. Hij vroeg waar u zich bevond, waarop uw grootmoeder hem zei dat u was gaan werken. Uw tante trok onmiddellijk naar uw werk om u op te halen. Samen met uw moeder dook u nog dezelfde dag onder bij haar zus, die in een ander departement van El Salvador woont. Op 11 november 2019 verliet u per vliegtuig El Salvador, samen met uw moeder. Via een transit in Spanje kwamen jullie de volgende dag in België aan, waar jullie op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 12 juli 2019 had een gasexplosie plaatsgevonden in de buurt waar u woonde. Net zoals aan andere woningen in de buurt, ondervond ook jullie huis schade. Uw moeder diende een dossier in om compensatie te verkrijgen, doch bleef deze uit. U vermoedt dat dit was omwille van problemen die u met een bende kende.

In juli 2020 werd uw grootmoeder op een parking aangesproken door vier jongeren, die haar vroegen waar u zich bevond. U verklaart niet terug te kunnen keren naar El Salvador, waar u vreest te worden gevisieerd door de bendes omdat u de zoon bent van een militair.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw moeder volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaart, jullie rijbewijzen, foto's van de schade na de gasexplosie, een rapport over deze explosie, krantenartikelen over de gasexplosie en over ontvoeringen van familieleden van militairen, een pamflet dat in jullie straat ophing, uw relaas neergeschreven door jullie advocaat in El Salvador, een memorandum ter bescherming van familieleden van militairen en een bewijsstuk dat u familie bent van een militair.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met een El Salvadoraanse bende. U stelt dat de bende u viseerde omdat uw vader een militair was (CGVS, p.7). Dat u omwille hiervan gevisieerd zou zijn geweest is weinig aannemelijk. Zo zouden uw ouders al zes jaar uit elkaar zijn geweest, u verbleef bij uw moeder, en zag u uw vader een laatste keer in 2016, twee jaar voordat hij naar de Verenigde Staten verhuisde. U stelt zelf niet hecht met hem te zijn geweest en hebt geen contact meer met hem (CGVS, p.4). Dat u plotselings zou worden aangesproken en bedreigd omwille van de voormalige werkzaamheden van uw vader, hoewel u zo goed als geen contact heeft met de man, is weinig plausibel. Daarnaast is het onduidelijk waarom net u en niet de rest van uw familie zou gevisieerd worden. U verklaart dat ze u viseerden omdat ze uw vader een 'slag onder de

gordel wouden bezorgen', gezien hij militair was. U gaat verder door te stellen dat ze dit vaker doen met familieleden van militairen (CGVS, p.10). Het is dan ook weinig logisch dat ze uw moeder en/of andere familieleden niet hebben willen raken, maar het louter op u gemunt hadden. Sterker, uw vader zou nog een andere ex-partner hebben wonen in San Salvador, doch verklaart uw moeder geen weet te hebben of zij ooit werd benaderd door een bende. Uw moeder zou deze vrouw zelfs nooit hebben ingelicht over de bende die jullie zou zijn komen opzoeken (CGVS C. M. M. L. (...), p.12 & 13). Men moge nochtans verwachten dat ze dat wel deed om haar te waarschuwen, indien de link met uw vader werkelijk de reden is dat ze jullie begonnen te viseren én indien jullie de dreiging reëel achten. Dergelijke onlogische zaken ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen. Na het versturen van de notities van jullie persoonlijke onderhouden geeft uw moeder als opmerking dat het in jullie cultuur niet gebruikelijk is om in contact te zijn met ex-partners en hun vrouw (zie administratief dossier). Gezien het hier mogelijks een zaak van leven of dood betreft, is dit verre van een afdoende verklaring.

Verder wordt gewezen op het weinig aannemelijk gedrag dat u ophangt van de bende. U verklaart dat een bendelid op 2 september 2019 naar u thuis kwam en naar u op zoek was (CGVS, p.6). Uw grootmoeder zou hem simpelweg hebben gezegd dat u niet aanwezig was, u zou gaan werken zijn. Hierop zou de man kwaad vertrokken zijn, zo gaat u verder (CGVS, p.9). U verklaart opvallend genoeg dat de man het huis niet eens binnenkwam. Men moge nochtans verwachten dat hij dat wel deed en het doorzocht, indien hij er werkelijk op uit was om u te vinden. Het ligt verder in de lijn der verwachtingen dat de man aan uw grootmoeder dan zou vragen waar u werkte op dat moment, om u daar te kunnen traceren. Opvallend genoeg deed hij dat volgens uw verklaringen niet (CGVS, p.10). Dit slaat nergens op. Door dit niet te doen, en u bijgevolg niet te komen opzoeken op het werk, gaf hij u namelijk de kans om te vluchten. Bevreemdend genoeg vroeg hij ook niet eens waar uw vader zich bevond, nochtans de spil van uw relaas (CGVS, p.10). Het lijkt nochtans logisch dat ze nog meer interesse in hem zouden tonen. Het is daarnaast weinig aannemelijk dat de rest van uw familie, waaronder uw grootmoeder, nog steeds in dit huis zouden wonen (CGVS, p.3). Men moge verwachten dat ook zij reeds veiliger oorden zou hebben opgezocht. Het is verder zeer opvallend dat u verklaart gezocht te worden door een bende, maar dat ze dan maar één keer naar uw huis zouden zijn gekomen. U verklaart dat ze na 2 september 2019 niet meer naar uw huis terugkwamen (CGVS, p.8). Dit is weinig doortastend. Wel stelt u dat uw grootmoeder in juli 2020 op een parking werd aangesproken door bendeleden die naar u vroegen (CGVS, p.8). Dat deze bende tien maanden zou wachten op een eerder toevallige ontmoeting met uw grootmoeder om opnieuw naar u te vragen, is absoluut niet het doortastende gedrag dat men moge verwachten van één van de meest beruchte bendes van El Salvador.

Ook wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw moeder uiteenlopende verklaringen afleggen, waardoor het geloof in uw relaas opnieuw wordt aangetast. Zo wordt u gevraagd of u uw werkgever inlichtte over het bendelid dat naar uw huis zou zijn gekomen en antwoordt u van wel (CGVS, p.7 & 8). Uw moeder verklaarde evenwel dat het uw werkgever was die u informeerde over de beweerde feiten (CGVS C. M. M. L. (...), p.9). Ook uw moeder spreekt zich tegen. Zij verklaart, net zoals u, tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat jullie dezelfde dag dat het bendelid aan jullie deur zou hebben gestaan, nl. op 2 september 2019, naar jullie tante zijn getrokken om daar onder te duiken (CGVS C. M. M. L. (...), p.6). Dit is nochtans niet wat ze bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde. Daar verklaarde ze expliciet gewoond te hebben in Mejicanos tot haar vertrek op 11 november 2019 (verklaringen DVZ C. M. M. L. (...), vraag 10). Dat ze dat niet zou gezegd hebben, zoals ze bij het CGVS verklaart (CGVS C. M. M. L. (...), p.3), is weinig aannemelijk. Het lijkt uitgesloten dat een werknemer van de DVZ onvermeld zou hebben gelaten dat zij nadien nog verhuisde, indien ze dat zou verklaard hebben. Ook u maakte hier geen melding van. U verklaart daarnaast dat een bendelid aan jullie deur stond en dat uw moeder hierover werd ingelicht door uw grootmoeder die haar opbelde (CGVS, p.7). Uw moeder daarentegen stelt dat het haar zus was die haar opbelde en haar informeerde (CGVS C. M. M. L. (...), p.8). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen eens te meer het geloof in jullie beweerde problemen. Na het versturen van de notities van jullie persoonlijke onderhouden geeft uw moeder als opmerking aan dat het wel degelijk effectief haar moeder was die haar opbelde maar dat ze niet opnam omdat ze in een vergadering zat. Daarom zou haar zus uw moeder hebben geïnformeerd (zie administratief dossier). Dit is geen afdoende verklaring. Zo werd u expliciet de vraag gesteld wie uw moeder informeerde en antwoordde u hierop dat uw grootmoeder haar informeerde (CGVS, p.7). Dat u het naliet toe te voegen dat het in werkelijkheid uw tante zou geweest zijn, bevestigt wel degelijk dat u en uw moeder hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afleggen.

De vaststelling dat u en uw moeder niet bepaald haast aan de dag legden om het land te ontvluchten is opnieuw een aanwijzing dat jullie in werkelijkheid geen problemen zouden hebben gekend. Op 2 september 2019 zou volgens uw verklaringen een bendelid naar u thuis zijn gekomen (CGVS, p.7),

doch verlieten jullie pas het land op 11 november 2019. Dat jullie nog zo lang gewacht hebben, toont andermaal aan dat uw beweerde vrees wel zeer relatief was en bevestigt eens te meer dat geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u zou hebben gekend met een bende.

U maakt het verder ook niet aannemelijk dat uw vader in het jaar 2013 reeds werd bedreigd door bendeleden. Uw moeder stelt dat dit gebeurde ten tijde van een arrestatie en dat hij niet alleen was toen hij bedreigd zou zijn geweest (CGVS C. M. M. L. (...), p.10). Haar gevraagd welke collega's dan wel getuige waren van deze bedreigingen, moet ze evenwel het antwoord schuldig blijven. Of collega's van uw vader op dat moment ook werden bedreigd weet ze ook niet te zeggen. Wie uw vader bedreigde, laat staan van welke bende ze waren, weet ze evenmin (CGVS C. M. M. L. (...), p.10 & 11). Ook úw kennis over dit incident is ronduit beperkt. U weet absoluut niet hoe uw vader juist zou zijn bedreigd geweest, en ook de naam van de bende is u geheel onbekend (CGVS, p.10 & 11). Dat jullie zodanig weinig op de hoogte zijn van de bedreigingen die hij ontving in 2013 doet sterk twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien moet worden opgemerkt dat, zelfs mochten deze bedreigingen uit 2013 aan het adres van uw vader geloofwaardig zijn, quod non, u bovenstaande problemen in 2019 als gevolg daarvan niet aannemelijk maakt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met een El Salvadoraanse bende.

Voor de volledigheid kan ook worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan de motieven die u aanhaalt voor het feit u geen financiële compensatie zou hebben verkregen voor de schade aan jullie huis na een gasexplosie in jullie straat op 12 juli 2019. U en uw moeder uitten het vermoeden dat jullie geen compensaties ontvingen, in tegenstelling tot jullie burens, omdat de bende waarmee jullie problemen hadden druk op jullie wou zetten (CGVS, p.13 & CGVS C. M. M. L. (...), p.13 & 14). Gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie beweerde problemen met deze bende, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw blote bewering dat deze bende verantwoordelijk zou zijn voor een achterstallige betaling naar aanleiding van de explosie.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw familieband met uw vader, die voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten in 2018 tewerkgesteld was voor het El Salvadoraanse leger, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een familieband met een (militair) profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Zoals hierboven aangetoond, toont u namelijk niet aan ooit problemen te hebben gekend omwille van de voormalige werkzaamheden van uw vader.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije

jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen bevestigen jullie identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de foto's van de schade na een gasexplosie in uw straat, krantenartikelen over het incident alsook een rapport ervan, dient te worden opgemerkt dat op zich niet wordt betwist dat het incident heeft plaatsgevonden. Dat u benadeelt zou zijn geweest bij het toekennen van financiële compensatie, bovendien door toedoen van een bende, toont u hiermee evenwel niet aan.

Verder legt u krantenartikelen neer over enkele geviseerde familieleden van militairen en een memorandum ter bescherming van familieleden. U legt ook een bewijsstuk neer dat u een familielid bent van een voormalige militair. Dat uw vader tot 2018 actief was in het El Salvadoraanse leger wordt in deze beslissing niet betwist. Hierboven werd reeds beargumenteerd dat u het echter niet aannemelijk maakte dat hij of u hierdoor ooit bedreigd is geweest door bendes. Uw moeder legt ook een pamflet neer uit jullie buurt waarin staat vermeldt dat jongeren het moeilijk hebben om op te groeien. Ook dit document biedt geen ondersteuning voor de hierboven aangehaalde problemen, individueel van aard.

Tot slot wordt gewezen op de verklaringen die u aflegde bij uw advocaat in El Salvador, die ook schriftelijk werden neergepend en die u ook neerlegt. Gezien het document werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen kan dit bezwaarlijk als objectief worden beschouwd en verhoogt dit geenszins de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Het is bovendien opvallend dat u niet met zekerheid kan zeggen of uw advocaat deze verklaringen zou hebben bezorgd aan de El Salvadoraanse politie (CGVS, p.12). Dat u geen antwoord kan bieden op dergelijk niet onbelangrijk gegeven, verbaast en bevestigt eens te meer het ongeloofwaardige karakter van uw aangehaalde problemen.

De overige opmerkingen en verduidelijkingen die u en uw moeder overmaken bij de notities van jullie persoonlijke onderhouds hebben geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de moeder van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit San Salvador, waar u woonde sinds uw geboorte op 19 juli 1976 tot aan uw vertrek uit El Salvador. Van 2006 tot 2 september 2019 woonde u in de deelgemeente Mejicanos. U bent momenteel ongehuwd maar hebt wel een zoon, M. C. D. A. (...).

De vader van uw zoon was werkzaam in de El Salvadoraanse luchtmacht. In 2013 werd hij bedreigd door bendeleden. Hierbij bedreigden ze ook zijn familieleden. In 2014 werd jullie relatie verbroken. Einde 2018 verhuisde uw ex-partner naar Californië, Verenigde Staten (VS).

Op 2 september 2019 kwam een lid van de bende '18' naar u thuis. U was toen niet aanwezig, het bendelid sprak met uw moeder. Ze vroegen waar uw zoon zich bevond, waarop uw moeder hen zei dat u was gaan werken. Uw zus trok onmiddellijk naar uw werk om u op te halen en nadien pikte ze uw zoon op. Samen met uw zoon dook u onder bij uw zus, die in een ander departement van El Salvador woont. Op 11 november 2019 verliet u per vliegtuig El Salvador, samen met uw zoon. Via een transit in

Spanje kwam u de volgende dag aan in België, waar u en uw zoon op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 12 juli vond een gasexplosie plaats in de buurt waar u woonde. Net zoals aan andere woningen in de buurt, ondervond ook jullie huis schade. U diende een dossier in om compensatie te bekomen, doch bleef deze uit. U vermoedt dat de bendes hier achter zaten om zo druk te zetten op uw familie om de buurt te verlaten.

In juli 2020 werd uw moeder op een parking aangesproken door vier jongeren, die haar vroegen waar uw zoon zich bevond. U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest te worden gevisieerd door de bendes omdat u de ex-partner bent van een militair.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw zoon volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaart, jullie rijbewijzen, foto's van de schade na de gasexplosie, een rapport over deze explosie, krantenartikelen over de gasexplosie en krantenartikelen over ontvoeringen van familieleden van militairen, een pamflet dat in jullie straat ophing, uw relaas neergeschreven door jullie advocaat in El Salvador, een memorandum ter bescherming van familieleden van militairen en een bewijsstuk dat u familie bent van een militair.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw zoon M. C. D. A. (...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw zoon werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“(…)”

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen bevestigen jullie identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de foto's van de schade na een gasexplosie in uw straat, krantenartikelen over het incident alsook een rapport ervan, dient te worden opgemerkt dat op zich niet wordt betwist dat het incident heeft plaatsgevonden. Dat u benadeelt zou zijn geweest bij het toekennen van financiële compensatie, bovendien door toedoen van een bende, toont u hiermee evenwel niet aan.

Verder leggen jullie krantenartikelen neer over enkele geviseerde familieleden van militairen en een memorandum ter bescherming van familieleden. Uw zoon legt ook een bewijsstuk neer dat hij een familielid bent van een voormalige militair. Dat zijn vader, uw ex-partner, tot 2018 actief was in het El Salvadoraanse leger wordt in deze beslissing niet betwist. Hierboven werd reeds beargumenteerd dat u het echter niet aannemelijk maakte dat hij of u hierdoor ooit bedreigd is geweest door bendes. U zelf legt ook een pamflet neer uit jullie buurt waarin staat vermeldt dat jongeren het moeilijk hebben om op te groeien. Ook dit document biedt geen ondersteuning voor de hierboven aangehaalde problemen, individueel van aard.

Tot slot wordt gewezen op de verklaringen die uw zoon aflegde bij zijn advocaat in El Salvador, die ook schriftelijk werden neergepend en die u ook neerlegt. Gezien het document werd opgesteld op basis van zijn eigen verklaringen kan dit bezwaarlijk als objectief worden beschouwd en verhoogt dit geenszins de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Het is bovendien opvallend dat hij niet met zekerheid kan zeggen of zijn advocaat deze verklaringen zou hebben bezorgd aan de El Salvadoraanse politie (CGVS, p.12). Dat hij geen antwoord kan bieden op dergelijk niet onbelangrijk gegeven, verbaast en bevestigt eens te meer het ongeloofwaardige karakter van jullie aangehaalde problemen.

De overige opmerkingen en verduidelijkingen die u en uw zoon overmaken bij de notities van jullie persoonlijke onderhouds hebben geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van "de Kwalificatierichtlijn", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na het citeren van een aantal van de door hen geschonden geachte bepalingen en het definiëren van de door hen geschonden geachte beginselen, passen verzoekende partijen deze bepalingen en beginselen als volgt toe op de *in casu* bestreden beslissingen:

"Aangezien tegenpartij onderstreept dat verzoekende partij de ex-partner van de vader niet heeft ingelicht over de situatie; dat verzoekende partij nogmaals aangeeft dat zij de genoemde ex-partner niet kent;

Dat tegenpartij aangeeft dat vader en zoon geen hechte band hebben zodat het zeer onwaarschijnlijk is dat de bende 18 verzoekende partij zou zoeken omdat de vader een militair was;

Dat het voor verzoekende partij onmogelijk is om te bewijzen dat de bende 18 hen achtervolgd omdat de vader van verzoeker een soldaat was maar dat zij ervan overtuigd zijn;

Dat men kon lezen in het artikel Life Under Gang Rule in El Salvador van het International crisis group dat:

(...)

(<https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/life-under-gangrule-el-salvador>)

Aangezien de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat de graad van geweld in El Salvador niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen.

De beslissing baseert zich hiervoor op de "COI Focus El Salvador dd 9 janurai 2020" terwijl tegenpartij 17.12.2020 een nieuwe COI Focus mbt El Salvador heeft gepubliceerd;

Dat men in het nieuwe rapport van tegenpartij kan lezen dat:

(...) (CGRS-CEDOCA - Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons (Belgium), COI unit: Salvador; Retour au pays après un episode migratoire, 17 December 2020

https://www.ecoi.net/en/file/local/2043285/coi_focus_Salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf (accessed on 14 January 2021))

De veiligheidssituatie in El Savador is zonder meer penibel is (zie verder).

Dat men kon lezen op 28.03.2020 in de krant The New Humanitarian:

"(...) (The new humanitarian, Data shows scale of gang killing in Central America, 28.03.2020 <https://www.thenewhumanitarian.org/maps-and-graphics/2020/02/28/gang-killings-violence-El-Salvador>)"

Dat men kon lezen op 30.11.19 in Foreign Policy dat:

"(...)

(Foreign Policy, A Nation held Hostage, 30.11.2019, <https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-ms13-nation-held-hostage-photography/>)

Dat UNHCR aangaf in haar Eligibility Guidelines dat:

"(...)"

(UNHCR, 'Eligibility Guidelines' (p12), March 2016,

https://www.ecoi.net/en/file/local/1259547/1930_1458131708_56e706e94.pdf)

Dat UNHCR ook aangaf dat:

'(...)' (UNHRC, SR report on IDPS 2018 (para 18), 23 April 2018, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G19/249/68/PDF/G1924968.pdf?OpenElement>)

'(...)' (UNHRC, SR report on IDPS 2018 (para 24), 23 April 2018, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G19/249/68/PDF/G1924968.pdf?OpenElement>)

Dat Human Rights Watch in february 2020 aangaf in haar verslag dat:

"(...) (Human Rights Watch, deported to danger, Février 2020,

https://www.ecoi.net/en/file/local/2024872/elsalvador0220_web_0.pdf)

Dat het past verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen nu verzoekende partij recht heeft op internationale bescherming.

Aangezien tegenpartij de nationaliteit van verzoekende partij niet betwist;

In geval van terugkeer loopt verzoeker daarenboven een reëel risico het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling gelet op de uitbraak van de Corona Virus-epidemie.

Sinds december 2019 heeft de wereld te kampen met een Corona virus-epidemie.

Corona Virus, of Covid-19, is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat.

De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met Covid-19 is groot.

Volgens de World health organization, zijn er op 15.6.2020 al meer dan 430241 mensen gestorven aan Covid-19 (WHO, 15.6.2020, <https://covid19.who.int/>).

De WHO geeft aan dat men de volgende maatregelen moet nemen om de kans op infectie te verlagen :

(...) (Site de l'OMS, 21.4.20, <https://www.who.int/fr/emergencies/diseases/novel-coronavirus-2019/advice-for-public>);

Dat het onmogelijk is om deze maatregelen na te leven in El Salvador ;

Dat FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 15.6.20 aangaf dat:

(...)

(FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 15.6.20,

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/el_Salvador)

De reisadviezen worden gegeven aan iedereen, niet alleen aan Belgen. Onderdanen van El Salvador lopen evenveel risico op besmetting als anderen.

Terugkeer naar een land waar de epidemie zich met grote snelheid verspreid, en hele gemeenschappen uitroeit, waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, is een onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie is zeer ernstig en reizen naar de getroffen landen wordt ten stelligste afgeraden.

De gezondheidssituatie in El Salvador is gevaarlijk voor elke persoon die ernaartoe reist, of het nu gaat om een Belg of een onderdaan van het land.

Het reisadvies geldt niet alleen vanwege een verhoogd risico op besmetting, maar omdat de veiligheidssituatie voor de reiziger in het geding kan zijn. Hierbij kunt u denken aan: toegenomen sociale onrust, binnenlandse reisbeperkingen, gesloten grensovergangen, geannuleerde vluchten en mogelijk geen of een zeer beperkte toegang tot medische zorg.

Niet alleen de besmette mensen lopen risico door de epidemie. Ook andere burgers lopen gevaar, omwille van de economische ontwrichting die de ziekte met zich meebrengt in de getroffen gebieden.

De economie in de getroffen landen is totaal ontwricht door de epidemie.

In de getroffen landen dreigt een voedselcrisis, nu de mobiliteit ernstig beperkt is. Bovendien is alle medische zorg in beslag genomen door de Corona-patiënten, met als gevolg dat mensen sterven van ziektes die verzorgd hadden kunnen worden.

Gelet op de huidige Corona virus-epidemie die woedt meent verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het Coronavirus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico.

Het risico om besmet te raken met Corona is ernstig en actueel.

Het risico dient uiteraard niet 100% zeker te zijn. Verzoekende partij verwijst naar het arrest Salah Seekh, van het EHRM, waarin wordt gesteld dat "on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the 'relatively unsafe' areas of Somalia for members of the Ashraf minority, it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3." (EHRM 11 januari 2007 (nr. 1948/04), Salah Sheekh tegen Nederland)

Levensbedreigende epidemie als grond voor subsidiaire bescherming:

Subsidiaire bescherming is de bescherming die subsidiair aan de vluchtelingenstatus kan gegeven worden aan wie het risico loopt op ernstige schade in het land van herkomst.

Volgens artikel 2, sub e, van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

"(...)".

Het risico op ernstige schade, met name besmetting met Covid-19, staat buiten kijf. Dit blijkt uit hetgeen hierboven reeds is aangehaald.

Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar het arrest Elgafaji t. Nederland, waarin met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt gesteld:

(...) (Elgafaji t. Nederland - C-465/07, Hof van Justitie, 17 februari 2009)

Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk, om de bescherming die het EVRM biedt, te kunnen garanderen.

Ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie kan dan ook geenszins uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming.

Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen.

Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen.

Dit zorgt ervoor dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen.

De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar niet zou afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade.

Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn.

Er bestaat een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie.

Deze interpretatie is dus niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt.

Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie.

Het Grondwettelijk Hof stelt:

« (...) » (Cour Constitutionnelle, Arrêt n°42/2012 du 8 mars 2012)

Het CGVS dient dus een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie te geven van het recht op subsidiaire bescherming, en kan dus geen rekening houden met de uitsluiting van bescherming aan mensen die te vrezen hebben voor onmenselijke behandeling niet veroorzaakt door een persoon.

Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling (het recht krijgen op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechvaardiging is.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens:

"(...) (voir notamment Gaygusuz, précité, p. 1142, § 42, Larkos c. Chypre [GC], no 29515/95, § 29, CEDH 1999-1, et Thlimmenos c. Grèce [GC], no 34369/97, § 40, CEDH 2000-IV). »

Verskillende groepen vreemdelingen op een andere manier behandelen, kan maar indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets.

In casu is de discriminatie tussen de vervolgde door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet gerechtvaardigd op objectieve en redelijke wijze.

Ook de proportionaliteitstoets toont de onredelijkheid van de situatie aan. De ene krijgt een verblijfsvergunning. De tweede dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest.

Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn.

Verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM :

Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. (S. CRAIG, *The European Commission's proposal for directives to establish a common European asylum system: the challenges of accession and the dangers of negative integration*, E.L.Rev 2001, 492.)

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3. (X., noot bij E.H.R.M. Mamutkulov en Abdurasulovic v. Turkije 6 februari 2003, N.J.B. 2003, afl. 15, 786)

In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

(H. SIMON, *Onmenselijke behandeling en asiel*, N.J.B. 1990,1437)

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar El Salvador, verzoekende partij zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met het Corona virus.

De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit.

Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van El Salvador zolang de epidemie woedt, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

(...) (eigen onderlijning)

Het UNHCR stelt:

(...) (www.refworld.org/pdfid/479df7472.pdf)

Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, waartegen België bescherming dient te bieden, dient aan verzoeker ten minste de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 21 mei 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus *"El Salvador. Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van *"de Kwalificatierichtlijn"* en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij verklaart te hebben gekend met een El Salvadoraanse bende, nu (i) het weinig plausibel is dat hij plotseling zou worden aangesproken en bedreigd omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader, hoewel hij zo goed als geen contact heeft met de man en het daarnaast onduidelijk is waarom net hij en niet de rest van zijn familie zou geviseerd worden, (ii) het gedrag dat hij ophangt van de bende weinig aannemelijk is, (iii) hij en zijn moeder uiteenlopende verklaringen afleggen, (iv) hij en zijn moeder niet bepaald haast aan de dag legden om het land te ontvluchten, en (v) hij het ook niet aannemelijk maakt dat zijn vader in het jaar 2013 reeds werd bedreigd door bendeleden, omdat (B) er geen geloof wordt gehecht aan de motieven die hij aanhaalt voor het feit dat hij geen financiële compensatie zou hebben verkregen voor de schade aan hun huis na een gasexplosie in hun

straat op 12 juli 2019, omdat (C) zijn familieband met zijn vader, die voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten in 2018 tewerkgesteld was voor het Salvadoraanse leger, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door verzoeker werden aangehaald en zij zelf geen bijkomende vluchtmotieven aanhaalt en dat in hoofdte van verzoeker reeds een beslissing werd genomen die ook op haar van toepassing is, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren niet te kunnen terugkeren naar El Salvador, waar zij vrezen te worden geïdendeerd door de bendes omdat verzoeker de zoon is van een militair. Zij halen aan dat op 2 september 2019 een lid van de bende '18' naar hen thuis kwam en naar verzoeker vroeg. Verzoekende partijen waren niet thuis en verzoekers grootmoeder zou gezegd hebben dat verzoeker was gaan werken. Verzoekers tante zou daarop onmiddellijk naar verzoekers werk zijn getrokken om verzoeker op te halen. Diezelfde dag nog zouden verzoekende partijen zijn ondergedoken bij de zus van verzoekster en op 11 november 2019 zouden verzoekende partijen El Salvador hebben verlaten. In juli 2020 zou verzoekers grootmoeder op een parking zijn aangesproken door vier jongeren, die haar vroegen waar verzoeker zich bevond.

Daarnaast halen verzoekende partijen aan dat er op 12 juli 2019 een gasexplosie had plaatsgevonden in de buurt waar zij woonden en dat hun huis daarvan schade ondervond. Verzoekster zou een dossier hebben ingediend om compensatie te verkrijgen, doch deze bleef uit. Verzoekende partijen vermoeden dat dit was omwille van hun problemen met een bende.

Hierboven, onder punt 2.3.2., is reeds gebleken dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat verzoekster de ex-partner van haar voormalige man niet kent, dat het voor hen onmogelijk is om te bewijzen dat de bende 18 hen

achtervolgt omdat de vader van verzoeker een soldaat was, maar dat zij ervan overtuigd zijn dat dit zo is en door algemene informatie aan te halen over de mogelijke doelwitten (legerofficieren en hun familie) van de bendes en over de veiligheidssituatie in El Salvador, zonder *in concreto* in te gaan op de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissingen over deze gebeurtenissen, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekster de ex-partner van verzoekers vader nooit heeft ingelicht over de bende die hen zou zijn komen opzoeken als een overtollig motief beschouwt, zodat de eventuele gegrondheid van de argumentatie van verzoekende partijen daarover, in het licht van de overige vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen niet kan leiden tot een andersluidend oordeel over hun nood aan internationale bescherming.

Het summiere betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de pertinente determinerende motieven van de bestreden beslissingen over hun vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat uit hun verklaringen niet kan blijken dat zij persoonlijk en systematisch zouden zijn gevisieerd door bendeleden.

In zoverre verzoekende partijen nog een vrees voor COVID-19 hebben, volstaat het hier om op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekende partijen aanhalen, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar hun land worden blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak “*M'bodj*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van hun bewering dat zij in El Salvador zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, tonen verzoekende partijen, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg om vluchtelingrechtelijke redenen, laat staan dat zij een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zouden ondergaan. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen – in de hypothese dat zij besmet zouden geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk geweigerd.

In zoverre verzoekende partijen nog aanvoeren dat de COVID-19-pandemie een invloed heeft op de veiligheids- en economische situatie in El Salvador, merkt de Raad vooreerst op dat dit een loutere bewering betreft die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoekende partijen brengen geen elementen bij waaruit blijkt dat zij omwille van de COVID-19-pandemie bij een terugkeer naar El Salvador zullen worden vervolgd of gevisieerd, noch dat zij er op een intentionele en gerichte wijze met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeren te worden

geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN